

RAFTINGOVANJE ČETVRTOGA DVA

Oj junački Miloš Savkoviću!

Misao si u reč pretvorio,
A reči u rečenice slag'o,
Pokolenja svoja zadužio,
Da pismo nam svakom bude drago!

Da ti možeš sada ustanuti,
I nasleđe svoje sameriti
Dugo bi se danas ponosio
Ko je tvoje ime pronosio!

Škola ti se po imenu zove,
U Vrbici velikoj varoši!
Đake školuj, sve nove i nove,
Većma dobri, poneki i loši!

Al' je jedna klasa pretegnula,
Na večnome terazu ludosti,
Sve je svoje snage napregnula,
Da kompleksi ne budu joj gosti!

Vođeni od Cupka ušatoga,
Mladi momci i rumene bule,
učili ih Lalička i Goga,
al' najviše i Mačak i Vule.

Omraza je nad njima bivala,
Sve do tužnog Markovog stradanja;
Nad njegovim grobom zakleše se
Spomen nosit družbe, radovanja.

Pak ti banda poslu prilegnula,
Svskog juna kad je sunce jako,
U kafani pila i ginula,
Tako silno, da se čudi svako!

Viti momci i lepe devojke,
U najvišoj životnoj snazi,
Prezreše sve kafane varoške,
Pohrliše avanture stazi!

Put ih vodi do vrletnih gora,
I kanjona gde se sunce kupa,

Da probaju od plodova tora,
I da vide beloglavog supa!

Pesnik svedok nije ih pevao,
Iako je 'nomad obećao,
Kuća, pos'o, neka briga ljuta,
Skrenuše ga sa muzina puta!

Al' se poet nije predavao,
Prisustvom je svojim svedočio,
Nadahnuće svoje je jačao,
Svedočanstvo ovo ostavio!

Predvodnici ove male grupe,
Deli – Vesa i prelepa Mara,
Odrediše Vidov dan da trupe
Svoga društva nek okupa Tara!

Tad zagrme lelek iznad grada,
Iznad grada, belog Beograda!
Zambul Aga kuka i preklinje,
Da na Taru ide se ranije!

Zasedala opet komisija,
Da zbog Zuće ne pukne misija!
Predvodnici tvrda srca bili,
Pa su ovu molbu odbacili.

Sa kašnjenjem od nekol'ko dana,
Stiže vapaj preko okeana:
Odlazite za dan kako znate,
Ili sada idete bez Šate!

Opet Mara i Vesa se znoje,
Jedan priča – k'o da ih je troje!
Svaki 'oće il' dva il' tri dana,
Samo Kića viče iz kafana:

Zov'te braćo kada god hoćete,
Samo meni rad da izbegnete,
Nemam volje s vama da se mlatim,
Rec'te kada i ja ću da platim!

Komisiji pritisak se diže,
Ostavka ti za ostavkom stiže!

Sve zapreti da postane basna,
Dok podviknu Marićević Jasna:

S' kime ja ću na 'vanturu d'idem,
Bolje sama sa Čićom da bidem!
Uzeše se u pamet svi đaci,
Gre'ota je rafting da se baci,
Kojeg tera kući kakve brige,
Mara mu je spremila taljige.

Predvečerje ovog podviženja,
Donelo je otkaz jedan novi:
Tanja neće – nema objašnjenja,
Dogodine Veso opet zovi!

Nije ovo otkaz bio prvi –
Otkako se iz atara o'šlo,
Svaki svoju priču opet drvi,
Manje ih je na 'vanturu došlo!

Četa mala ali srca vrela,
Otisnu se subotom ujutru,
Poneli su vina, radže, jela,
A poneki i paketić s' vutru!

U kombija od Vlade vozača,
(ostarelog Mercedes vijekla),
Samo pesma i smijeh bez plača,
Putovaše kud je Drina tekla.

Od muzike slušali su Čorbu,
Zatim Boru, pomalo Bajagu,
Vodili su do večeri borbu:
Zemlja Gruva pobeđi na snagu!

Prihodiše kampu rafterskome,
Doba gluvo, aveti se grabe,
Smestiše se i poslužiše se
Pečenjem od jagnjetove babe!

S'blatom ispred, k'o na svakoj svadbi
Restoranom narodnjaci melju,
Umor, kiša, popijena pića
Za druženjem ugasiše želju.

U smrdljivom bungalovu starom
Hrče Kića kao regimenta,

Pobeđi bi sa tim svojim darom,
Da ne beše Pejinog talenta.

Noćca tmurna oprala je kišom
Znoj i umor, šugavu plej-listu,
Mada neki mislili su krišom,
Na dimnjenu piletinu istu.

Sviće zora, magle vlagu seju,
Sačekaše spremnog nemca, Peju.
Nauči se u germanskoj firmi,
Poštovanju, volji, disciplini.

Jošte Bobu zgodan izgled krasi,
Kud on prođe ostaju uzdasi,
Uz ženskinja svakoga velika,
Pogledava i poneki čika.

Neda Vesa da ga neko pređe,
Do temena podig'o je veđe,
Umiva se, valjkom zube pere,
Još se drži pravila i mere.

Na poslu mu ide, Bogu hvala!
Porodica mu se uvećala,
Telefon mu ima pola metra,
Stomak raste, u formi mu jetra.

Odjedanput zavlada tišina –
Utihnula Vojkanska mašina!
Probudi se i počeša jaja,
Pupak dubok, nema nigde kraja.

Živi čovek kao turski paša,
U kafani vazda puno snaša,
Zasad' ima samo troje dece,
Koje hrani prodajuć' perece.

A devojke, tu su ispod streje,
Na sve strane samo leti perje.
Još se voze njihovi modeli,
Al' teže se nalaze šoferi.

Račićka je vazda prva bila,
Svaku čorbu ta je zagustila.
Još se drži, farba u crveno,
Troši vreme što je samo njeno.

Direktorska fotelja je grije,
Sram pameti a i ambicije.
Dovela je kod sebe i Maru,
Laf u društvu i ne žali paru.

Najbolja joj drugarica negda,
U Kanadu daleku izbegla.
Udala se, porodila rano –
Čita sve kako je napisano!

Pogađate, to je plava Šata,
Nostalgija prilično je hvata –
Pročestila dolazeći amo,
A zna dobro – sve je njeno tamo!

Okuplja se društvo, kafu pije,
Šata deli poklone k'o prijete:
Vesi kačket, Mariji brabonjci,
Kom' opanci a kome obojci.

A Marija, uvek fina, mila,
Manje vitka nego što je bila,
Obilazi preduzeća javna,
Na funkciji al' nikada glavna!

Nauči je Smiljaniću reda,
Ne da samo ispred sebe gleda:
Neka igra, radi svašta vazda,
Al' u kući - zna se ko je gazda!

Komšinka joj Marićević Jaca,
Po hridima svud je život baca!
Al' je Jasna energija suva,
Sve je jača, neka je Bog čuva.

Ona ti je sa gradske ulice,
Potegnula sve do Surdulice,
U'vatila u meredov Dula
Dovela do beogradskih kula!

Za doručak, po standardu - jaja,
Puter, kajmak, slanine i čaja.
Za sećanje na vojničke dane,
Poslužiše pržene salame.

A Milica gleda, ne veruje,
Zar je došla ovde da se truje?

Preživela iz Afrike crnce,
Kad se seti, još oseti trnce.

Nov je fazon provalila lani,
Orasnicama drugare hrani.
Al drugari puste izelice,
Samo kolač uz'u od Milice.

Uz doručak svi već i divane,
Kad eto ga Hotomski Ivane:
Prvi leg'o, poslednji je ust'o,
Uvek zbriso kad je bilo gusto.

Bedači se, boli ga sa strane,
Doktori mu ne nađoše rane.
Luda glava takva nerođena,
Nema veze, to mu od rođenja.

Doručak se uz'uktao snažno,
Saopštenje tada stiže važno:
Uzмите neoprenska odela,
Bilo sada, bilo posle jela!

Čitalac će strpljenja imati
Digresiju ovu da isprati.
Pričao mi kao malom tata,
O gužvi autobuskih vrata:

Njih dvedeset navalili jako,
Skoro uvek neko se spotako,
Tuča, psovka beše tako česta,
A bus ima pedes't i pet mesta!

Tako i mi, verni plemu svome,
Pohitasmo kao da nas gone,
Pola jede, pola zadužuje,
Peja prvi, Vanja nazaduje.

Obukosmo plesniva odela,
Više hladna nego što su cela.
Tovare nas u kombi k'o stoku,
Zbog granice drže nas na oku.

Nadahnuti bili su šoferi
Svaki mora bubreg da pomeri,
Pristigosmo na početak spusta,
Doručak se vratio do usta!

Iako se na careve zvali,
Drukčije smo društvo izabrali,
Doktor Diklić i švalerka Maca,
Izbaciše Peju im iz čamca!

Čamac krete, skiper previd pravi,
Nemanjica nema šlem na glavi!
Iz Šate frustracija poteče:
„Ih što nisi nešto moj“ mu reče!

Piči čamac i talase seče,
Mogli bi smo 'vako do uveče,
Pristadosmo uz obalu gladni,
Da vidimo i vodopad hladni.

Uletesmo poput neke rulje,
Voda hladna došla nam do bulje!
Ogreja nas logorska vatrica
A i neka brlja šljivovica!

Rakijom se fino okalismo,
Rafting Tarom tada nastavismo.
Da stignemo, zaveslasmo teže,
Ovi drugi počeše da beže!

Baš ih briga za zakletvu krvi,
Oni hoće samo biti prvi.
Upreg'o ih Vesa okovima,
Da pobedi, vesla i zubima!

Videli smo Piva Taru ljubi,
Posledice slične k'o kod ljudi:
Ljubiš, imaš il' ćerku il' sina,
Od ljubavi nastade i Drina!

Voda bistra pa smo je i pili,
Na čistijem mestu nismo bili.
I nebo se u reci ogleda,
Ushićeni bili smo odreda.

Pristigosmo, izbaci nas reka,
Tuširanje, pa nas ručak čeka.
Kad videsmo čorbu, bi nam drago,
Za veliki servis – to je blago!

Ekološka svest vlasnika kampa,
Prikazana, ne mora se štampa:

Reciklira i svinje i ovce,
Od preksinoć, da ne baca novce!

Polegaše neki posle jela,
Svaka duša radi što je htela:
Neko klacka, neko se i ljulja,
Neko sedi, na klupi se žulja.

Aktivnosti neke svi su našli,
Odbojkaši na teren izašli,
Prevazišli željom snagu svoju,
Upalili mišiće, na broju!

Vesina ekipa, jedva trezna,
Izgubila jer pravila nezna!
Nema veze, vežbom naučiće,
Dogodine znanje proveriće!

Prošetale devojke do šume,
Ne bil' našle nekog koji ume
Da zaskoči pa da ih i smota,
Kao dečkić iz Cecinog spota.

Ali, Avaj! Od njih ptice beže,
One nisu više tako sveže.
A dečaci, vinjačkog stomaka
Mutnog oka iznad podočnjaka,

Na glavi im 'erodrom za muve
Ili sede kose sasvim suve.
Spolja jadac, al' iznutra gladac,
Matori su, al' znaju za jadac!

Gulaš mirom na večeru zove,
Veče pada, bude se i sove,
U kampu smo jedini odavno,
Vatra plamti, Čivas pada slavno.

Ispratismo i Vanju i Peju,
A za prevoz dobismo ideju:
Da ih voze i doktor i sestra,
Kada kod njih većem ima mesta.

Propadoše naši trudi pusti,
Doktor misli, ali neizusti:
„jes', pa da me moj Kočice kuneš,
Sam se jebi kako znaš i umeš!“

Pevali smo svi uz narodnjake,
Razgovore provodili svake:
Šata, Jarac, i opet i sada,
Ko je sa kim raskinuo kada?

Noć je vedra, vazduh gust i masan
Šumi Drina, mesec velik, jasan.
Odmaraju Savkovića tići,
Većem sutra treba kući ići.

U povratku nazad ništa bitno,
Zavlačenje, onako, na sitno.
Pili kafu i Kustinog soka,
I ručali pastrmku s' potoka.

Ovde sada treba počiniti
I rezime kratak načiniti:
Setiti se novog Andrić Grada,
I kako smo pili kafu tada,

I kiflica od Vesine tašte,
I plej liste bez ikakve mašte,
Viljamovke, rafo manastirske,
I Miškove, prave domaćinske,

Pa jagnjeta šljivovičkog, slasnog,
Carinika, nepismenog, masnog,
I rođaka od Miška, po liku,
Pauze za kafu na Rudniku.

Treba opet pomenuti Marka,
Drugovi mu k'o optička varka;
Niko od njih na grob mu ne ide,
Njemu u čast godišnje se vide.

Jarac spomen ovaj ostavio,
Kao što je davno obećao.
Izreka nam stara dobro kaže,
On ne laže, već samo odlaže.

Sam o sebi samo može reći
On ne žali da je neko treći.
Ponosan je što je deo društva,
Sa kojim se brzom Tarom spušta.

Oj Miloše Savkoviću blagi,
Ponose se tvoji đaci dragi,
Učenici oni tvoji biše,
I slavu ti svuda pronosiše!